

det indrømmer jeg. Men Bevillingen var i 1924—25 87 000 Kr. Det vil altsaa sige, at naar vi sammenligner det, der nu foreslaas bevilget, med Bevillingen i 1924—25, saa betyder det nu foreslaaede en Forhøjelse af Lærerhøjskolens Budget med 37 pCt., medens de fleste andre Virksomheder har maattet taale en Nedsættelse paa ca. 30 pCt., nogle dog lidt mindre, fordi de med en saa stor Nedskaering som 30 pCt. ikke vilde kunne fortsætte deres Virksomhed. Jeg mener altsaa, at Lærerhøjskolen set i Forhold til de andre Virksomheder, der har maattet nedskæres, har faaet en særdeles lemfældig Behandling i god Overensstemmelse med, at det er en Virksomhed, som staar mit Hjerte nær, og som jeg derfor meget nødig vilde gøre mere Fortræd, end jeg er nødt til.

Angaaende de enkelte Kursus, som der nu er Uenighed om, da skal jeg sige nogle faa Ord herom. Forskolelærerinderne, for det første, har altsaa nu faaet Adgang til Lærerhøjskolen; og jeg mener ogsaa, at de skulde have det. Men jeg er ganske vist stadig af den Mening, at det naturlige og rimelige vilde være, at de kom ind paa Lærerhøjskolen ganske ligesom andre Elever. Jeg forstaar heller ikke den Bemærkning, at det ikke skulde kunne lade sig gøre at have dem derinde. De skulde ikke kunne følge med? Ja, det kommer jo ganske an paa, hvordan de har anvendt deres Tid, og hvor meget de har gjort ved det Fag, de nu søger at faa Kursus i. Det er jo i det hele taget ikke Meningen — det er ikke min Mening i alt Fald —, at Lærerhøjskolens Opgave skulde være at give Lærerne det rent elementære i de forskellige Fag. Lærerhøjskolen skulde have sin Opgave deri at tage sig af de særlig flinke og kundskabstørstende Lærere, der har faaet deres Uddannelse paa Seminarierne og derefter kommer til at arbejde videre med et eller andet Fag, de nu kommer til at interessere sig for, og hvor de savner en Vejledning til videre Uddannelse. Jeg mener, at det er dér, Lærerhøjskolen har sin Opgave.

Hvis der nu er en Forskolelærerinde, der efter at være kommet ud i sin Virksomhed er kommet til at interessere sig for et eller andet Fag, Geografi, Zoologi, Botanik, eller hvad det nu kan være, og som giver denne Interesse til Kende ved at lægge et betydeligt Arbejde ind paa at gøre sig dygtig i dette Fag, saa mener jeg, at hun skulde have Lov til at komme ind paa Lærerhøjskolen og faa den Hjælp, som den kan yde dem, der søger dertil, og som det er dens Opgave at yde. Jeg mener, at det er meget rimeligere end at

lade denne Lærerinde komme derind paa et særligt Kursus.

Der var et Par Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Side, der kunde tyde noget i Retning af, at man skulde passe paa, at disse Forskolelærerinder ikke skulde føle sig stødt, ikke skulde faa en Fornemmelse af, at de var mindre fornemme end de andre Lærerinder. Der kan maaske være noget om dette; i alt Fald jeg vilde nødig, at de skulde gaa og have en Fornemmelse af, at de var ringere Arbejdere i Skolens Tjeneste end de forskellige andre, som arbejder dér. Det synes jeg ikke de skulde. Men den Fornemmelse, at de er ligestillede med de andre, faar de allerbedst, naar de faar Lov til at gaa sammen med dem af de andre Lærerinder, der kan faa Lov til at komme derind.

Det ærede Medlem brugte det Udtryk „det prekære Spørgsmaal: Forskolelærerinder og almindelige Lærerinder“. Jeg forstaar ikke, hvad prekært der skulde være i det Spørgsmaal. Skulde det være det, at de almindelige Lærerinder følte sig hævet over Forskolelærerinderne og ikke kunde sidde sammen med dem paa Skolebænken paa Lærerhøjskolen? Jeg kan ikke se nogen Grund til i det hele taget at sætte et Skel dér. Naar en Forskolelærerinde har denne Kundskabstrang og har givet den til Kende ved at arbejde med et Fag, bør hun efter min Mening have ganske den samme Ret til at komme ind og faa Hjælp paa Lærerhøjskolen som en anden Lærerinde. Det er muligt, at det ikke bliver saa særdeles mange, der kommer; det er ikke saa grumme mange af disse Forskolelærerinder, som giver sig til at arbejde ret vidtgaende med et eller andet Fag. Det skal ikke siges som noget nedsættende om dem, for det er jo slet ikke deres Opgave at arbejde sig vidt ind i et eller andet Fag, slet ikke i alt Fald at opnaa noget i Retning af videnskabelig Indsigt i et Fag og i det hele taget ikke at give sig til at blive Fagmennesker. Det er heller ikke Lærernes Opgave i al Almindelighed; Læreren i en Folkeskole har slet ikke det som en væsentlig Opgave at blive en Kapacitet i et enkelt Fag eller uddanne sig til Specialist deri — jeg kunde endogsaa være tilbøjelig til at sige, at det er en Afvej, Læreren kommer ind paa, hvis han giver sig til ligefrem at studere et eller andet Fag. Det er en af de mest tiltalende Afveje, en Lærer kan komme ind paa — det er indrømmet —, men alligevel: Man kan næsten sige, at det er en Afvej, idet det i alt Fald let kan føre til, at hans Interesse for det